

Nr. 58 November 2010

Nr. 58 November 2010

Uudised

Alustas 1. klass

Luuserid liikusid kooli ümber

29. septembril korraldas Kalmetu põhikooli 9. klass maastikumängud. Väikestel algas kell 12.30, neil oli neli kontrollpunkti, suurtel algas kell 13.30 ja neil oli seitse kontrollpunkti.

Esimeses punktis olid Annaliza ja Kristi, nemad värvisid osavõtjatele nägusid. Poistele joonistati vurrud ja tüdrukutele vuntsid ja habe, suure-matele klassidele lisandus ka suur L täht otsa-ette, mis sümboliseeris luuserit. Teises punktis olid korraldajad Raigo ja Mairo, seal tuli kõige-pealt otsida porgandeid, siis süüa neid oksa küljest. Mairo ja Raigo tegid ka fotosid nendest naljakatest olukordadest. Kolmandas punktis olid korraldajateks Kristiina ja Regiina, puude vahele oli pandud ämblikuvõrguna nõörid, nende vahelt tuli õpilastel läbi minna nii, et nõöre puudutada ei tohtinud. Regiina sidus veel igast klassist kahel õpilasel jalad kinni ja nii pidid nad jooksuma. Karmeni ja Gerli punkt oli järgmine, seal pidi porgandeid sööma kaks inimest ilma käsi kasutamata. Viiendas punktis panid Ago ja Ott õpilased kotijooksu tegema, löid mõnele muna pähe ja käskisid kätekõverdusi teha. Raido Rüütel ja Deniel sundisid õpilasi põlvili mudas roomama, puu otsast lipikut tooma ja vesist kraavi ületama. See oli ka kõige ekstreemsem punkt. Viimases punktis olid Marianne ja Marko, seal tuli süüa kurki ühel huvitaval viisil.

Kui teekond oli läbitud, olid kõik väga sopased ja väsinud ja sellega päev lõppes.

9. klass jäi maastikumängudega üpriski rahule, kuna kõik sujus suhteliselt hästi. Ilm oli ka hästi ilus: päikesepaisteline ja soe.

Seiklesime Otepääl

Käisime kolmapäeval, 15. septembril Otepäa seik-luspargis. Meil oli enne sõitu koolis neli õppetundi. Ekskursioonil viibisime koos 5. ja 6. kl õpilastega.

Käisime 15. septembril koos 5. ja 6. klassi õpilastega Otepäa seikluspargis. Kaasas käis õpetaja Sirje Põder. Sõitsime kooli juurest ära peale neljandat tundi. Bussis olles kuulasime Freddy MP3-st muusikat.

Otepäa seikluspargis näitas meile instruktor ette, kuidas turvavarustus selga panna. Kui kõigil spetsiaalne riietus seljas, läksime esimese raja äärde. Seal näitas instruktor meile, kuidas karabiinhaake ja rullikut kasutada.

Esimene rada oli madalal ja lihtne. Teine rada oli juba kõrgemal, aga ka suhteliselt lihtne. Raskeks läks juba neljandal rajal, kui pidi võrku

hüppama. Mulle see ei meeldinud, kuna ma ei jõudnud nii palju kõiest kinni hoida, õnneks alla ei kukkunud. Viies rada oli kõige lühem, aga kõige raskem. Üles ronimine oli juba tülikas, aga see-eest oli raja lõpus pikk sõit. Need, kes kaalusid üle 50 kg, said ka pikki sõite. Kergemad õpilased poleks sellise tuulega lõpuni sõitnud. Peale radade sai ka katapuldiga lennata. Peale seiklusradasid hakkasime kodu poole sõitma.

Mirjam Kärmas 7. kl

Õpilased andsid tunde

5. oktoobril tähistasime Kalmetu Põhikoolis õpetajate päeva. 9. klassi õpilased ülendati õpetajateks ja õpetajad alandati sel päeval 9. klassi õpilasteks.

Päev algas võimuvahetuse lepinguga, direktor hr Andres Savi ja 9. klassi õpilane Mairo Ardlal kirjutasid alla võimuvahetuse lepingule, mille kohaselt vahetasid õpetajad ja õpilased kohad. Anti kätte ka aasta õpetaja ja lemmikõpetaja auhinnad. Aasta õpetajaks sai Allar Jakobson ning lemmikõpetajaks algklasside õpilaste poolt valitud Annika Lond ja põhikooli õpilaste poolt valitult Sirje Põder. Peale seda läksid õpilased klassidesse ja tunnid võisid alata.

Õpetajatele oli aga välja töötatud teine tunniplaan. Esimeseks tunniks oli eesti keel, teiseks kehaline, kolmandaks kunst ja neljanda tunni ajal oli õpetajatel koosolek. Uued õpetajad: õp Annika- Marko ja Raido Netsajev, õp Anneli- Marianne, õp Aike- Raido Rüütel, õp Tiiu- Gerli, õp Ene- Annaliza, õp Allar- Ago ja Deniel, õp Heljo- Raigo, õp Viigi- Regiina ja Kristi, õp Marika- Marianne, õp Triinu- Kristiina, õp Egon- Ott, õp Sirje- Karmen andsid tavalise tunniplaani järgi tunde.

Tunnid möödusid suhteliselt hästi, muidugi oli ka neid, kes ei kuulanud sõna. Päris paljud pandi ka nurka seisma ja seletuskirju kirjutama. Õpetaja amet oli küll päris tore, kuid igapäevaselt seda teha ei jõuaks: koolis on ikka teisiigi nii raskeid õpilasi nagu meie Mairo, nad väsitavad ikka päeva lõpuks väga ära.

Peale tunde toimus aktus: loeti luuletusi, lauldi, esines ka 9. klassi orkester.

Annaliza Kruus, Kristiina Vender 9. kl

Õpilasesinduse tegemised esimesel veerandil

Meie kooli õpilasesinduses on sel õppeaastal 17 liiget: Markus, Ragne ja Jan 5. klassist, Karmen, Kunnar ja Kristin 6. klassist, Evelin, Sigrid, Rutt, Ringo ja Maris 7. klassist, Klaarika ja Kertu 8. klassist ning Annaliza, Raigo, Kristiina ja Karmen 9. klassist.

Meie esimeseks ülesandeks oli aru saada, mida üldse ÕE endast kujutab ning missugused võiksid olla eesmärgid. Selle mõistmisele aitas kaasa üks koolitus, kus meile esinesid kooli vilistlane Mihkel Lees ja endine õpetaja Mart Saar, kes mõlemad on õpilasesinduste tööga kaua aastaid kokku puutunud. Koolitusest saime nii palju tuge, et suutsime kirjutada kokku meie kooli ÕE põhimääruse, mille direktor kinnitas, ja teised vajalikud dokumendid. See võimaldas meil astuda ka Viljandi Õpilasesinduste Kogu (VÕK) ja Eesti Õpilasesinduste Liidu (EÕEL) liikmeks. Meie president Annaliza ja asepresident Klaarika käisid oktoobri algul VÕK-i suurokogul, kust nad tulid tagasi väga positiivsete tunnetega. Vaheajal on ees ootamas EÕEL-i suurokogu Paides, kuhu sõidavad 9. klassi õpilased. Samuti saame osaleda VÕK-i

laagrites.

Koolis korraldasime küsitluse, milliseid üritusi lapsed tahavad ja mida eriti ei oota. Andsime oma soovid edasi ka huvijuhile. Püüame ka ise üht-teist korraldada ning olla jõudumööda huvijuhile abiks. Valisime lemmikõpetajad ning oleme õpetaja Marikale märku andnud asjadest koolis, mis võiksid olla veidi paremini. Koolikella häälgil on meie valitud. Loodame, et meist on edaspidi kõigile palju kasu.

Jan Pöder 5. kl, õp Sirje Pöder

Käisime koolidevahelisel esmaabiõppusel

Neljapäeval, 23. septembril käisime koos Kristiina ja Freddyga Viljandis koolide-vahelisel päästealasel esmaabiõppustel, mis kandis nime Abi ABC. Seal lahendasime testi, võistlesime esmaabis, läbisime kaitse-liidu punkte ning kuulasime päästeametit, liikluspolitseid ja vetelpäästegruppi.

Esimeses esmaabipunktis pidime elustama kahte uppunut, ühte täiskasvanut ja ühte last. Pidime helistama ka hädaabisse. Teises punktis oli üks tüdruk kõrgelt alla kukkunud ja sokis ning teine oli vigastanud enda rannet. Pidime aitama. Kolmandas punktis oli kaks rulluisutajat, kes olid kokku sõitnud. Üks sai raskesti kannatada, tal oli peapõrutus ning ta kaotas teadvuse, teisel aga olid jalal ainult mõned kriimud. Neljandas ehk viimases punktis olid kokku jooksnud kaks tüdrukut korvpalli mängides. Ühel oli ninavere-jooks ja teine oli randme välja väänanud.

Olid ka kaitse-liidu punktid, aga need ei läinud võistlusel arvesse. Seal ronisime mööda nõõre ning veel pidime topsid kätte saama nii, et ühel olid silmad kinni ja teine seletas, kuhu minema peab. Vahepeal sõime ka, täpsemalt frika-dellisuppi ja saiakesi.

Hiljem läksime silla peale ja seal näidati meile New Foundlandi vetelpäästekoeri. Nad olid hästi armsad ja hüperaktiivsed. Vetelpääste-grupp demonstreeris, kuidas koerad uppunut päästavad.

Viimaks oli autasustamine. Kõik said auhinnad. Seda me ei tea, mitmenda koha saime, sest jär-jestati ainult esimesed kolm võistkonda ning võistkondi oli palju. Esimeseks jäi Valuoja Põ-hikool. Tore oli, läheks veel.

Merilin Karv, Kevin Kolpakov 8. kl

Ajalugu, mälestused

Kalmetu kool peab sünnipäeva

Viimased aastad on Kalmetu koolis põhitöö olnud häiritud pideva remondi ja juurde-ehituse valmimise ootamise tõttu. Sarnased probleemid on koolil olnud oma pika eluea vältel üsna tavalised.

Algselt toimus õppetöö ümberkaudsete talunike majades. Koos kiriku valmimisega 1898. aastal ehitati ka koolimaja ühekorru-selise kirikukoolina. Eesti Vabariigi algus-aastatel ühendati vallakool ja kirikukool. Olemasolev koolimaja jäi kitsaks ja sellele otsustati teha pealeehitus. Teise korruse valmimine viibis mitterahuldava projekti, kehvade ilmade, puuduva raha ja ehitusmeeste viletsa töö tõttu. Viimaks, 1930. aastal avati koolimaja teine korrus õppetööks ja kool sai endale normaalsed õppetingimused.

Nõukogude võimu saabudes jätkus Kalmetul õppetöö nagu ka paljudes ümberkaudsetes pisikestes maakoolides.

Tsentraliseerimise tulemusena jäi püsima Kalmetu kool, enamik väikseid koole suleti. Koolimaja jäi jälle kitsaks.

Kuuekümnendate aastate algul võeti päevakorda koolimaja laiendamine. Jällegi viibis ehitus mitmeid aastaid, aga lõpuks 1968. avati juurdeehitus. Kool sai enda kasutusse avara ja valgusküllase klassiruumide korpuse, mis liideti vana maja külge ühenduskoridoriga. Selles osas on enamik klassiruumide praegugi.

Esialgu köeti koolimaja ahjudega ja veevärki majas polnud. Kogu vesi kanti koolimajja õuel olevast kaevust.

Õpilased tegid kohustuslikke ühiskondliku töö tunde puude tassimise ja vee toomisega, samuti hariti kooliaeda ja koristati ümbrust. Õppehoone sai küll ilus, aga probleemi-miks jäi spordisaali ja tööõpetuse klasside puu-dumine. Sportimiseks kasutati koridore ja ühte suuremat klassiruumi, mida kutsuti spordi-saaliks. Tööõpetuse klass oli praeguse raama-tukogu hoone ühes otsas, samas olid ka kooli internaadi ruumid. Sellistes tingimustes tegutses kool peaaegu kogu nõukogude aja.

1988. aastal ehitati koolimajale töökodade tiib, kus praegugi asub tööõpetuse klass.

Võimla valmimine lükkus veel kümme aastat edasi. Päevakorda võeti see üheksakümnendate aastate keskel, kui selgus, et vallal on võimalik saada nõukogudeaegne sõjaväe remondiangaar, mida oleks võimalik kasutada võimla ehituseks. 1997. aasta sügiseks valmis võimla koos garderoobide ja koolimaja uue sissepääsuga. See oli esimene eraldi ehitatud võimla kogu maakonnas. Kooli sportimistingimused paranesid seetõttu täielikult.

Kahe tuhandete aastate alguses uuriti vana koolimaja seisukorda ning see osutus üsna viletsaks, maja toestati ja tehti hädavajalikke parandusi.

Ekspertis hindas maja vastupidavuseks veel viis aastat. Vald taotles toetust uue koolimaja ehitamiseks juba 2003. aastal, kuid siis seda ei saadud. Alles 2007. aastal sai võimalikuks vallale toetuse eraldamine ning projekteerimine võis alata.

2009. aastal algas töö uue juurdeehitusega ja remont kogu koolimajas, sealhulgas ka võimla-osas. Koolipere töötas terve aasta vanas kooli-majas ja raamatukogus väga kitsastes tingimustes ning eriti keeruline oli algklassidel rahvamajas kardinat vahel õppida. Vana maja ees oli konteiner, milles asusid WC-d. Kooli valmimise tähtajad nihkusid aina edasi ja edasi, kui jõudis kätte 2010. aasta september, polnud juurdeehitus veel valminud ning ka vana maja püsis ikka veel. Õpilased sõid vanas majas, kuni juurdeehituses sai 10. septembril valmis söökla. Vana maja lammutati septembri lõpul ja välitöid tehakse veel edasi.

Teise veerandi algul, kooli 140.sünnipäeval plaanime kasutusele võtta juurdeehituse ning siis saab juba tegeleda uute probleemidega. Loodetavalt rahuldavad remonditud hooned ning juurdeehitus kooli vajadusi edaspidi pikka aega ning koolipere oskab hinnata ja hoida uuenenud koolikeskkonda. Uutes, puhastes ja kaasaegsetes ruumides on ju mugav õppida ning töötada. Oleme seda ju nii kaua oodanud.

Aastate jooksul on Kalmetul koolihariduse saanud sajad lapsed, teadaolevalt on kooli lõpetanud 1427 õpilast. Kõige enam, üle 250 õpilase õppis Kalmetul enne Leie kooli valmimist 1995. aastal. Sealpeale on kooli õpilaste arv pidevalt vähenenud ja

käesoleval aastal oleme oma 102 õpilasega õpilaste arvult Viljandimaal põhikoolide seas teisel kohal.

Tahan uskuda, et Kalmetu koolipere jääb edaspidi endiselt sõbralikuks ja ühtehoidvaks ning et me hooliksime üksteisest veelgi rohkem. Soovin kõigile kooliga seotud inimestele õnne kooli 140. juubeli puhul ja koolimajale palju lasterohkeid ning rõõmsaid aastaid uues, varsti omaseks saavas kuues.

Andres Savi

Kalmetu Põhikooli direktor

Enna Lond oli aastaid Kalmetul pioneerijuht ja koolidirektor

Tulin siia Kalmetule 1. septembril 1966. aastal vanem-pioneerijuhiks, direktoriks sain 1981.aastal. Olen pärit Viljandimaalt, täpsemalt praeguse Viiratsi valla territooriumilt. Lõpetasin 1962. aastal Viljandi maagümnaasiumi, peale seda läksin Annikvere kooli internaadikasvatajaks neljaks aastaks. See oli esimene kokkupuude lastekasvatamisega, arvasin, et sain sellega hästi hakkama. Sellest ajast hakkasin igal suvel käima Karepal ja Käsmus pioneerilaagrites kasvatajana tööl.

Pioneerijuhina töö meeldis mulle väga

Pioneerjuhina töötamise aastad olid väga meeldejäädavad, lapsed olid sel ajal

aktiivsed, me ei ajanud taga poliitikat, peamine oli tegevus: igal kevadel laagrid, rivi- ja isetegevusvõistlused. Selleaegsed isetegevusvõistlused tähendasid seda, et koolis õpiti selgeks esinemiskavad, mis koosnesid luulest, tantsust ja laulust ja nendega käidi maakonnas esinemas. See oli koostöö muusika-, emakeeleõpetaja ja klassijuhatajatega. Kõik on ka kroonikas kirjas. Väga meenuvad veel kultuurhommikud: need olid kindlal kuupäeval üks kord kuus. Teematika oli mitmekülgne ja hariva eesmärgiga, näiteks lindudest, loomadest, tähtpäevadest. Käisime ikka ekskursioonidel, matkamas, igal klassil oli kindel matkamarsruut ja ekskursiooni sihtkoht. Vabariigist välja sel ajal ei käidud. Igal klassil oli kohustus teha oma ümbruskonna majandist tutvustav stend, need olid kooli fuajees. Samas oli ka kooli autahvel õpilaste fotodega, kellel tunnistusel neljad-viied, seda vahetati iga veerandi algul, nähtaval kohal oli ka kiituskirjaga lõpetajate stend. Tolleaegne saksa keele õpetaja Jaan Rebane tegi fotosid õpilastest, mis jäädvustati aastateks. Kooli direktorid olid sel ajal Johannes Soosaar ja Toivo Luik.

Direktori amet oli väga vastutusrikas

Vahepeal paar kuud olin ka õppealajuhataja, Toivo Luik oli direktor. Haridusosakonna juhataja oli Eduard Trull, ta tuli kord koolimajja ja rääkis, et tahab viia Toivo Luige Viljandi Valuoja kooli direktoriks ja mina võiksin hakata tema asemel tööle, aga see polnud veel kindel otsus.

Järgmisel päeval helistas Trull, et Enna Lond on määratud Kalmetu 8-klassilise kooli direktoriks. Äraütlemisvõimalust polnudki, järgmisel päeval olin ettevalmistamata direktor ja hakkasin päev-päevalt oma uut ametit õppima, toimus see kõik sügisel. Kõige hullem asi, mis meeles on, talv oli tulemas ja kuivi puid ei olnud, koolis oli ju ahiküte. Asi lahenes Tännassilma kolhoosi esimehe abiga. Väga palju asju sai korda ajada ainult hea läbisaamisega majandi juhtidega. Mõni kuu tööl olnud, sain juba Trullilt kaks käskkirja, esimene oli selle eest, et

kooli keldris olid külmunud talvekartulid. Majandusjuhataja läks rääkima sellest haridusosakonda ja loomulikult vastutas kartulite eest koolidirektor. Teine käskkiri oli selle eest, et korraga oli paberite järgi tööl mitu pioneeri-juhti, see avastati, kui kontrolliti tööraamatuid, olime unustanud, nimelt tööraamatuid pidi väga täpselt täitma. Minu kõige suurem põhimõte oli direktorina, et õpetaja on koolis õpetamise ja kasvatamise jaoks. Et õpetaja saaks oma ainet hästi anda, peab olema tunnis töödistsipliin. Probleemseid lapsi on alati olnud, aga nende käitumisele on pööratud tähelepanu ja ka karistused selle eest olid meil niisugused: vanemate töökohtadesse teatamine, käskkirja kirjutamine, vanemate kooli kutsumine, direktori juurde vestlusele kutsumine.

Ilusad mälestused on seotud töösaavutustega

Suured asjad, mis minu ajal ära tehti, on keskkütte panek, vee majja toomine, juurdeehitusena valmis tööõpetuse maja ja lõpuks võimla ehitus. Pean väga ilusaks kooli aastapäevade tähistamise traditsiooniga alustamist, esimene oli 100. kooli sünnipäev, veel väga oluline oli oma kooli lipu valmimine ja kooli kivi paigaldamine.

Meie koolist on võrsunud palju õpetajaid, sellest teen järelduse, et õpilane sai siit koolist arusaamise, kui tähtis ja oluline on õpetajaamet. Meie koolist on võrsunud sellised õpetajad: Allar Jakobson, Lilio Vösu, Eha Kalvik, Viigi Tiits, Age Toomsalu, Liisi Toomsalu, Lea Talu, Maris Raudjalg, Õnneleid Mardim.

Omalooming

Kool Kalmetul saab 140

Ükssada nelikümmend aastat vaimu
on valgustanud sugupõlvetele,
kool Kalmetul, siin kirjasõnast aimu
said tuhanded, kel tarkustaevas hele.

Uus maja majesteetlik, piduballil
täis laste laululusti, kilkekära,
puithoone alla vandus ajarallil,
vaid fotolt vastu vaatab sajandsära.

Kui palju õppimata ärevhetki
peos pisarateks saanud salamahti,
heast hindest õnnehüüde helin keelel

siin saja aasta saagas teinud retki.
Veel kaua uue hoone ukсед lahti
las olla noorte tahtes tarkusteele!

Antu Ott (vilistlane aastast 1969)

Vana majaga hüvastijätt

Vana maja, me sinuga hüvasti jätame,
kõik veel sind viimast korda imetlevad.

Sinust viimse südamesse kaasa võtame,
sind alati me ikka mäletame.

Vana maja minevikuks jätame,
uue maja juurde nüüd läheme.

Rahul uue majaga me oleme,
aga peegleid veel vajame.

Meil väga hea kool on,
usun, et sellega kõik rahul on.

Maris Brutus 7. kl

Hüvasti vana maja

Vana maja, hüvasti!
Miski pole nii nagu vanasti.
Vana maja enam varsti ei ole,
vähemalt uus maja ei ole kole.

Järjest vana maja lammutatakse.
Viimne kui plaat majast lahti kangutatakse.
Käes on vana maja viimne päev,
veel viimast korda sa seda näed.

Evelin Jõemaa 7. kl

Meie koolimaja

Meie koolimaja on
praegu nagu lagunemas onn.

See maja oli umbes aasta tagasi
täis õnnelikke ja pikki lugusid.

Aga nüüd on sellest majast
mälestus vaid suurest kajast.

Praegu kuulsin mürinat,
sees vaid pikka värinat.

Varsti pole enam midagi,
alles seinad, varsti pole sedagi.

Mälestused jäävad koolist head
ning ka seda, kui mata tunnis
valutasin pead.

Sigrid Jakobson 7. kl

Meie koolimaja

Kõik lapsed koolis
õpivad nii, et pea tolmas,
ootavad koolikella häält.
Õpetaja rõõmustab,

lapsed rõõmsaks lähevad.
Õpetaja vihastab,
lapsed kurvaks lähevad.
Vana koolimaja lagunes

ning tolmutpilv tõusis
ja sõpru ma enam ei näinud.

Marcus Kais 7. kl

Meie koolimaja

Koolimaja oli vana ja hea,
seda sina tea.
Kuid lammutama pidi maja,
temast järgi jäi ainult kaja.

Siis leht liugleb puult,
naeratus lendab mu suult,
meelde ta mulle jääb.

Mari Kallaste 6. kl

Meie koolimaja

Uus maja ehitati,
vana maja lammutati.
Lapsed hüüdsid ühes kooris,
seal me oleme ühes koolis.

Uus maja saigi valmis,
vanast majast järgi palgid.
Pärast tehti löke suur,
kurvad olid vanad puud.

Meile armas oli vana maja,
seal ju kajas laulukaja.

Meie koolimaja

Täna on üks kole päev,
vana maja lammutamas näen.
Poolenisti on lammutatud maja,
kuulen lammutamismüra, – kaja.

Kopajuht kõike hävitab,
vahepeal isegi päevitab.
Üles tõuseb tolmupilv,
vihmaseks läheb ilm.

Vana maja varemeid näen,
aknalaual istuma säen.
Järgmisel päeval kooli tuli,
oh ime, see ongi lumi.

Koolimaja üleni lõhutud on,
korrapidaja on Enna Lond.
Täna on viimane päev kooli,
klassi lähen, istun tooli.

Birgitta saatus

Ma olin töötanud Kalmetu koolis viis aastat, kui see juhtus.

Ma olen kooli matemaatikaõpetaja. Kord jäin ma kauemaks koolimajja, et õpilaste töid parandada. Kell oli juba üle kaheksa ning ma olin ainukesena koolimajas. Vähemalt nii ma arvasin.

Valmistusin koolimajast lahkuma ja olin juba välisukse juures, kui järsku nägin trepist üles jooksmas ühte varju. Hüüdsin talle järele, kuid keegi ei vastanud. Läksin samuti teisele korrusele, kuid seal ei olnud mitte kedagi. Tollal veensin ennast ümber, et olin lihtsalt väsinud ja kujutasin seda ette. Aga ma eksisin.

Nädala aja pärast ma isegi ei mõelnud sellele vahejuhtumile ning jäin jälle koolimajja õpetajate tuppa õpilaste töid parandama.

Järsku kuulsin ülemiselt korrusest samme, keegi oleks nagu seal jooksnud. Kuulsin ka lapse naeru. Tüdruku oma, kui täpsem olla. Kuigi ma olin hirmul, jooksin teisele korrusele. Seal nägin pimedas nurgas seisvat kogu. See oli väike, umbes 9-aastane tüdruk. Ta naeratas mulle ning hakkas minu poole jooksuma. Ma tardusin, sest teadsin, et ta ei ole päris inimene. Olin kindel, et ta jookseb mulle otsa, kuid ei, ta jooksis minust mööda, trepist alla.

Järgnesin talle ning nägin teda istumas õpetajate toa nurgas.

Läksin talle lähemale, kuid seekord tüdruk ei jooksnud minema, vaid jäi samasse nurka istuma mulle naeratades. Istusin ühe tooli peale, tüdrukust umbes kahe meetri kaugusel.

“Kes sa oled?” küsisin ma, “sa ei ole inimene.”

Tüdruk naeratas mulle.

“Kunagi olin,” märkis ta, “nii umbes 12 aastat tagasi. Praegusel hetkel olen ma vaid hing. Ning mu nimi on Birgitta.”

Hing, ma mõtlesin. Ma räägin praegu hingega.

“Sa surid?” uurisin ma.

“Jah. Selles samas koolimajas. Ma tulin tegelikult lihtsalt vaatama, mis siin toimub. Ning vastuseks sinu küsimusele, mida sa niikuinii kavatsed küsida: ma surin aknast väljakukkumise tagajärjel. Õigemini lükkamise.” Olin kohkunud.

“Aknast välja lükkamise?”

“Jah, aga olin selles ise süüdi, istusin aknalaua peal, kui aken lahti oli.”

“Ja sa tulid lihtsalt vaatama, mis koolis toimub?” küsisin ma umbusklikult.

“Jah, ” vastas ta ning siis tõusis püsti.

“Ma pean nüüd minema, mind kutsutakse.”

Olin segaduses.

“Sind kutsutakse?”

“Jah. Tead, ma pole ainuke, kes on kunagi surnud, ” vastas ta naeratades, “hüvasti!” Selle viimase sõnaga jooksis ta toast välja ning paari sekundi pärast hääbusid ka Birgitta sammud ning olin vaikus.

Sellest vahejuhtumist ei ole ma mitte kellelegi rääkinud kuni tänaseni, kuid arvan, et inimesed peaksid teadma: kuigi vana maja lammutatakse, hoolivad sellest kõik. Isegi need, kelle elutee on siin koolis lõppenud. Kuigi Birgitta suri selles koolimajas, hoolis ta sellest piisavalt, et tulla siia tagasi vaatama, kas kooliga on kõik korras.

Evelin Jõemaa 7. kl

Reis

Türgi- riik Euroopa ja Aasia vahel

Reis Türgi Vabariiki tähendas reisimist teise kultuuriruumi, aga ka palju soojakraade ja soolast Vahemere vett. Reisi kestuseks oli nädal ja asukohaks oli Alanya linn Lõuna-Türgis.

Türgi valitsevaks usuks on islam, kuid Türgis ollakse võrreldes paljude teiste Lähis-Ida riikidega usureeglite vastu eksimisel leebemad ja teiseusuliste vastu palju sallivamad. Mul oli võimalus viibida ka mosees, mis jättis uhke mulje. Sisenejad pidid jalanõud jalast võtma ja naised pikad seelikud selga ning rätid pähe panema. Kohalikel on sisenemisel kohustuslik ka oma käed-jalad puhtaks pesta.

Türgis puuduvad üldiselt tänavanimed. Alanyas oli vaid kolmel tänaval sellised nimed: Atatürgi, 25-meetri tänav ja 35-meetri tänav. Huvitav fakt on seegi, et lisaks Eestile kasutab ü tähte maa-ilmas veel kaks riiki – Türgi ja Saksamaa. Türgi seetõttu, et Atatürgi valitsusajal läks riik araabia tähestikult üle ladina tähestikule ja keelekomisjonis oli ka üks eestlane, kelle ettepanekul võeti ka Türgis kasutusele ü täht.

Türgis pakutakse turistidele kõikvõimalikke lõbustusi. Mina käisin jeebisafaril, raftingul (kärestikusõit), piraadilaevaga merel sõitmas, paraplaaniga lendamas ja hamamis (Türgi saunas). Kõike eelnevat kogesin esmakordselt ja kõik olid võrdselt elamusterohked. Elamuse jättis ka kauplemine, millest Türgis sisseoste tehes ei ole võimalik kõrvale põigelda. Ostude hinnad olenevad kauplemisostusest ja teadmisest, et müüja poolt pakutavast summast 50% madalam hind on paras ja mida päevitunum on ostja, seda kergem on hinda alla saada. Ostlemisel tekitab segadust asjaolu, et kauplemine käib kolmes valuutas- eurodes, dollarites ja Türgi liirides.

Türgis on hulganisti vaatamisväärsusi. Jõudsin käia Alanyas mäe otsas asuvas kindluses, kust avanesid imelised vaated linnale ja merele. Samuti külastasin Aspendoses asuvat Rooma- aegset amfiteatrit ja Sides asuvaid Apolloni templi varemeid. Reisides tuleks maitsta ka kohalikke rahvustoite. Türgi toidud on maitsvad ja üldiselt tervislikud. Magustoidud on Eesti omadest tunduvalt magu-samad ja kohati lääged. Mitmeid sealseid toite on võimalik osta ka Eestist, näiteks dolmasid. Väga maitsev on türki kohv ja tee. Esmakordselt elus proovisin ka kitsepiima-jäätist.

Triinu Artma

Kalmetu Põhikooli ajalooõpetaja

Suvmälestused

Suvi oli kuum ja huvitav

Käisime maal ja kui memm õues nokitses, aitasin tädil last hoida nii kaua, kui tema süüa tegi või oli õues. Veel käisime memmega Parika rabas südamekujulise järve ääres ja seal oli ka väga palju mustikaid. Ühel päeval otsustasime minna Ruunaraipele, arvates, et seal on maja, kus ööbida. Kui hilja õhtul kohale jõudsime, avastasime, et ei ole maja, kus ööbida, seal olid ainult WC, puukuur ja söögikoht katusega ning lõkkease. Kuna oli liiga hilja tagasi minna, siis otsisime kuivi oksa ja tegime söögikoha alla asemed. Kui tahtsime tuld teha ja mul oli vaja otsida lahtist kasetohtu, avastasime ma jaaniussid. Nad helendasid pimedas rohekalt. Memm püüdis minu tahtmisel neid kilekotti, mille ma pärast sulgesin. Saime tule põlema ja ootasime, kuni puud hõõgusid. Selle ajaga olid jaaniussid maha rahunenud ja hakkasid uuesti helendama. Hommikul läksime marjule, korjasime viie tunniga üheksa liitrit marju. Enamus olid mustikad, kuid oli ka paar kilo pohli.

Mari Kallaste 6. kl

Ma käisin suvel Pärnus sõpradel külas. Seal käisime iga päev vähemalt kaks korda 7 km kaugusel ujumas. Karjääril oli kaks hüppepukki ja väga selge, sinine, soe vesi. Aga minu lemmikasi Pärnus oli pump track ja dirt jump, nendel olin ma ühel päeval hommikul kella üheksast õhtul kümneni. Ma kukkusin seal palju. Suve lõpus käisin Tallinnas vanaisal külas ja koolitarbeid ostmas. Käisin Vembu-Tembumaal, seal meeldis mulle kõige rohkem kartidega sõita. Muidugi olin ma enamuse suvest kodus. Käisin ka palju Kalmetul ujumas ja ratastega sõitmas. Kalmetul oli ka väga lahe sillalt hüpata, Freddy hüppas sillalt korduvalt ühe lameda kivi otsa. Käisin ka Viljandi folgil, kus ma nägin palju tuttavaid. Tegin ka suvel palju tööd. Käisime Freddyga BMX-idega sõitmas, kus harjutasime footjam tailwhipi hüppamist ja fakiet, muidugi ka kukkusime palju. Korvpalli mängisin Pärnus kokku 7 tundi, jalgpalli mängisin ka, seda põhiliselt Freddyga. Mul oli väga vahva ja tihe suvi.

Henrik Leif Haav 7. kl

Suvel ma lugesin palju. Enamuse ajast internetist ingliskeelseid järjejutte, aga lugesin läbi ka viis ingliskeelset raamatut. Nendeks olid "Twilight" "New moon" "Eclipse" "Breaking Dawn" ning "The short second life of Bree

Tanner”. Neli esimest osa olin ma juba enne suve algust läbi lugenud. Viimast aga lugesin esimest korda. Need kõik raamatud on minu lemmikraamatusaagast “Twilight”. Suvel kirjutasin ingliskeelseid järjejutte. Mulle meeldib kirjutamine väga.

Tartus käisin suve jooksul kolm korda. Käisin seal koos oma õe Annikaga. Tartus käisime kinos ja poodlemas. Meile meeldib väga kinos käia. Kinos vaatasime filme “Päikesevarjutus”, “Võluri õpipoiss” ja “Kassid ja koerad”. Kõik filmid olid väga head, kuid kõige rohkem meeldis mulle “Päikesevarjutus”. Ma olin seda filmi oodanud kaheksa kuud. See on mu lemmikfilm.

Evelin Jõemaa 7. kl

Käisime perega väikesel reisil Vembu-Tembumaal. Seal oli väga põnev, sai väga palju asju teha: sõita kartide ja ATV-dega, veel sai seal ujuda, minigolfi mängida. Seal oli mängude maja igasuguste automaatidega. Pärast seda läksime telkima.

Veel käisime koos emaga külas tema õel, kes elab Kuremaal. Kui olime õe juures, käisime ka Peipsi ääres, kus toimus kalalaat. Seal esines ka Terminaator.

Henrik Veeremäe 6. kl

Ma sõitsin suvel palju rattaga, pikim sõit oli mul 33 km, kus sõitsin vanaema juurde Karksi. Seal teenisin endale taskuraha. Korjasin marju ja müüsin need kokkuostu. Sain umbes 250 kr. Käisin puid istutamas, mille preemiaks sain minna loodusmatkale, see oli pikk ja väsitav, kuid hariv. Suvel käisin ma õe 12. klassi lõpetamisel, nüüd läheb ta politseikooli. Augustis oli mul pikka aega vool ära, seega ei saanud ma sünnipäeva pidada. Ma tegin suvel ka palju sporti. Suvi oli lõbus!

Ringo Saar 7. kl
